

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **PhDr. B. N., CSc.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Ing. J. B.**, zastoupena JUDr. Adamem Rakovským, advokátem se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2022, č. j. MHMP 1892399/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2022, č. j. 18 A 49/2022-175,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Úřad městské části Praha 8, odbor územního rozvoje a výstavby (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 19. 10. 2020, č. j. MCP8 244504/2020, ve znění opravného usnesení ze dne 2. 12. 2020, č. j. MCP8 366513/2020, na základě žádosti stavebníka (osoby zúčastněné na řízení) v souladu s § 94a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb.,

o územním plánování a stavební řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“):

- I) rozhodl podle § 79 stavebního zákona, § 92 stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), o umístění stavby a zároveň
- II) vydal stavební povolení na stavbu rodinného domu označeného „Novostavba rodinného domu s domácí výrobnou potravin (sirupů a marmelád)“ Praha, Dolní Chabry, Ústecká na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území Dolní Chabry (dále jen „stavba“).

[2] K odvolání žalobce žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím v části změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Ten ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě a přesvědčivě popsal své úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že stavba je v souladu s charakterem daného území a strukturou zástavby. Soud rovněž shledal umístění stavby v dané lokalitě v souladu s požadavky stanovenými stavebními předpisy.

[4] Žalobce dále namítal, že stavba je v rozporu se stavební čarou zástavby, tj. že umístění stavby do navrhovaného prostoru nerespektuje § 22 odst. 3 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky stavby v hlavní městě Praze (dále jen „**pražské stavební předpisy**“). Také v tomto bodě se soud ztotožnil s názorem žalovaného, tedy že v dané lokalitě nelze uvažovat o otevřené stavební čáře. Vzhledem ke specifickému umístění parcel osoby zúčastněné na řízení by pak v případě existence otevřené stavební čáry nebylo možno na daných pozemcích vystavět žádnou novou stavbu. Soud se také neztotožnil s názorem žalobce, že stavba má být vystavěna ve „vnitrobloku“.

[5] Taktéž námitku, že stavba nemá zajištěný prostor na bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování a prostor pro stání a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání, shledal soud nedůvodnou. Žalovaný v tomto bodě vycházel ze závazného stanoviska odboru dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy, dle něhož není potřeba ke stavbě zřizovat připojení na pozemní komunikaci. Soud také uvedl, že žalovaný nebyl povinen si vyžádat revizi závazného stanoviska, jelikož žalobce proti původnímu stanovisku v odvolání nebrojil. Žalovaný dle názoru soudu správně vycházel z úpravy obsažené v pražských stavebních předpisech a nepostupoval podle vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[6] Žalobcovu námitku týkající se povolení výjimky z povinného odstupu od hranice sousedního pozemku soud shledal nedůvodnou. Žalobce dostatečně netvrdil skutečnosti svědčící o tom, že byl právě v důsledku rozhodnutí o výjimce zkrácen na svých

pokračování

subjektivních právech takovým způsobem, jenž by umožňoval soudu přistoupit k věcnému posouzení námitek vznášených žalobcem proti rozhodnutí o výjimce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Nesouhlasil s hodnocením městského soudu; dle jeho názoru soud nesprávně aproboval závěry žalovaného stran zásahu stavby do charakteru území a vztahu zástavby k veřejným prostranstvím. Soud v napadeném rozsudku argumentoval v rozporu s uplatněnými námitkami. Obecně pak zpochybňuje závěr soudu o správnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel také nesouhlasil s názorem soudu, že stavba nemá být umístěna do „vnitrobloku“; dle jeho názoru se jedná o vnitroblok, do něž nelze takovéto stavby umisťovat. Stavba tedy nerespektuje charakter daného území a jeho strukturu, napadené rozhodnutí i rozsudek jsou tak nezákonné.

[9] V další námitce stěžovatel brojil proti argumentaci soudu ohledně existence volné stavební čáry v místě stavby. Soud nesprávně vycházel ze situace, kdy na dotčeném pozemku byla umístěna stará stavba, která však již byla odstraněna. Dle jeho názoru nelze při posuzování umístění stavby vycházet z předchozího stavu ani ze specifického uspořádání pozemků. Stěžovatel namítl, že umístění stavby je navrženo do vnitrobloku, ve kterém by neměly být umisťovány samostatné stavby. Pro posouzení souladu stavby s pražskými stavebními předpisy je dle jeho názoru rozhodný stavební blok, do něhož je stavba umisťována, nikoliv poměry v celé lokalitě, jak mylně argumentoval městský soud.

[10] Stěžovatel nesouhlasil s posouzením otázky bezpečného příjezdu a odjezdu vozidel pro zásobování a prostor pro stání a manipulaci s vozidly při nakládání a vykládání. Z dokumentace totiž plyne, že stavba obsahuje výrobu marmelád a sirupů. Žalovaný ani soud se pak nezabývali stěžovatelskými námitkami ohledně absence ploch pro zásobování a bezpečný příjezd. Soud také nesprávně posoudil aplikaci vyhlášky č. 501/2006 Sb. na daný případ. Žalovaný měl při posuzování otázky dopravního napojení stavby vycházet také z této vyhlášky, neboť je obecně závazným právním předpisem platným na celém území České republiky. Má tak přednost před pražskými stavebními předpisy. Soud také nesprávně posoudil obsah odvolání stěžovatele, jelikož dospěl shodně s žalovaným k závěru, že neobsahovalo námitky vůči závaznému stanovisku odboru dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy, a nebylo tedy nutné vyžádat si v odvolacím řízení stanovisko nadřízeného orgánu k tomuto stanovisku.

[11] V posledním bodě stěžovatel brojil proti závěru městského soudu, podle něhož nedostatečně tvrdil, jak mu bylo rozhodnutím o výjimce z povinného odstupu stavby od hranice jiných pozemků zasaženo do veřejných subjektivních práv. Smysl regulace odstupových vzdáleností od hranic pozemků nespočívá jen v ochraně nemovitosti, ve vztahu k níž je vzdálenost posuzována, ale je širší a cílí i na ochranu dalších sousedních

pozemků. Stěžovatel dle svého názoru uvedl již dostatečné důvody v žalobě a soud tak měl jeho námitky posoudit věcně.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V nyní posuzovaném případě považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní otázku, zda správní orgány přezkoumatelně odůvodnily svá rozhodnutí, dostatečně se vypořádaly s námitkami stěžovatele ohledně urbanisticko-architektonického nesouladu povolované stavby s okolní zástavbou a souladu umístění stavby s právními předpisy.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Shledal, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Z rozsudku je patrné, jak soud o žalobě rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek městského soudu není ani vnitřně rozporný a řádně vypořádává veškeré žalobní body.

[17] Kasační soud upozorňuje, že soud se nemusí nutně vypořádat s každou dílčí žalobní námitkou (to by ani nebylo dost dobře možné). Postačí, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci argumentace stěžovatele jako celek neobstojí. Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, není „porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a navazující judikatura Nejvyššího správního soudu).

[18] Soud dále připomíná, že z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70, ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 37/2020-64) plyne, že

pokračování

řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Stěžovatel ve dvanáctistránkové kasační stížnosti převážně buď v podstatě opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, aniž reaguje na věcné vypořádání žalobních námitek městským soudem, anebo toto vypořádání pouze obecným způsobem označuje jako nedostatečné či nesprávné. Obdobné námitky stěžovatel nadto uplatnil také v řízení o odvolání. S námitkami stěžovatele se tedy podrobně již zabýval žalovaný i městský soud. Není úlohou kasačního soudu, aby opakoval již jednou vyřčené, a proto k námitkám, které stěžovatel neustále opakuje, uvede pouze to, co k tomu sdělil městský soud, neboť s jeho posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. V podrobnostech proto odkazuje na napadený rozsudek.

[19] Nejvyšší správní soud na úvod věcného posouzení předesílá, že správní soudy nemohou nahrazovat odborný názor správního orgánu, jenž náleží do jeho diskreční pravomoci (viz např. rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, nebo ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131). Hodnocení, zda stavba není v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby, provádí správní orgán na základě správního uvážení. V případě, že v rozhodnutí správního orgánu chybí logický úvaha o správním uvážení, nebo správní orgán vykročí z jeho mezí, postupuje správní soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zruší pro nezákonnost tehdy, když zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Jak dále plyne z judikatury kasačního soudu, „[ú]kolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Rozhoduje-li správní orgán v mezích správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79). Správní soud proto může přezkoumat, zda správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení či jej nezneužily. V tomto směru postupoval v posuzovaném případě i městský soud. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že správní soudy svým rozhodováním nemohou nijak nahrazovat odborné závěry správních orgánů, nejsou jakýmsi dalším stupněm stavebních úřadů.

[20] S ohledem na výše uvedené se pak soud zabýval vypořádáním jednotlivých námitek stěžovatele. Ten v první řadě brojí proti závěru o souladu stavby s charakterem území.

[21] Podle § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů „[p]ři umístování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.“

[22] Stěžovatel uvádí, že se městský soud zabýval souladem stavby s územním plánem Prahy, ačkoliv taková námitka nebyla v žalobě uvedena a taková argumentace pak byla zcela v rozporu s podstatou žalobních námitek. S tímto názorem stěžovatele se kasační soud neztotožňuje. Územní plán představuje základní nástroj, kterým obec ovlivňuje využití pozemků nacházejících se na jejím území. Územní plán pak stanoví charakter území a vymezí typy a využití staveb, které je možno v dané lokalitě umístit. Pro posouzení otázky souladu stavby s charakterem území je proto nutné se také zabývat otázkou, zda územní plán umožňuje požadovaný objekt takového charakteru v dané ploše umístit.

[23] Městský soud také správně argumentoval bývalým využitím pozemku, na němž má být stavba umístěna. Stěžovatel totiž soustavně uvádí (jak v řízení před žalovaným, tak před správními soudy), že nová stavba by narušila stabilizované území. Jak plyne ze správního spisu, k odstranění staré stavby na dotčených pozemcích došlo v bezprostřední souvislosti právě s přípravou na umístění stavby, jenž je předmětem nyní posuzované věci. Nelze proto odhlížet od skutečnosti, že na daném pozemku již obdobný objekt (rodinný dům) stál a byl odstraněn právě v rámci příprav na umístění požadované stavby. Argumentaci stěžovatele stran zahuštění současné výstavby tak shledal kasační soud lichou, jelikož ve stejném prostoru stával dům již v minulosti, ačkoliv byl menší. Otázka, zda je stavba „objemově“ vhodná z hlediska umístění v současné zástavbě a zda je její umístění vhodné z hlediska charakteristiky okolního území, je pak otázkou správního uvážení, jak ostatně soud uvedl již výše. Nejvyšší správní soud pak shledal ve shodě s městským soudem, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení a jeho odůvodnění je v souladu se zákonem a přezkoumatelné.

[24] Dalším kasačním bodem brojil stěžovatel proti závěru soudu o existenci volné stavební čáry v dotčené lokalitě.

[25] Podle § 21 odst. 1 pražských stavebních předpisů platí, že „[z]působ zástavby stavebních bloků a prostorový vztah zástavby k veřejným prostranstvím se zpravidla vymezuje stavební čarou“. Podle druhého odstavce je „[s]tavební čára hranice vymezující v rámci stavebního bloku nepřekročitelnou hranici trvalého zastavění budovami. Stavební čára dále určuje tyto parametry: a) ustoupení zástavby od hranice zastavění, která může nebo nesmí ustupovat; b) rozsah a míru zastavění hranice zastavitelné části bloku, které musí, nesmí, nebo může být souvislé a úplné“. Z odstavce třetího se pak podává, že otevřená stavební čára je definována tak, že její zástavba nesmí nikde ustupovat a nesmí být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná. U volné stavební čáry pak zástavba může libovolně ustupovat.

[26] Podle § 22 odst. 3 pražských stavebních předpisů platí, že „[s]tavby se umísťují v souladu se stavební čarou podle § 21. Není-li vymezena územním nebo regulačním plánem, platí, že: a) ve stabilizovaném území se stavební čára odvozuje z územní studie nebo z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím; nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou; b) v transformačním a rozvojovém území se stavební čára odvozuje z územní studie, popřípadě se vymezuje v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí“.

[27] Z citovaných ustanovení pražských stavebních předpisů je zřejmé, že stavební čára je vymezena v rámci stavebního bloku. Není-li stavební čára vymezena regulačním plánem nebo územní studií, je nutné ji odvodit od charakteru zástavby v rámci daného stavebního bloku. Stěžovatelova argumentace navrhuující odvodit stavební čáru pouze od situace v jedné ulici tak není zcela přiléhavá. Žalovaný a potažmo také městský soud správně přihlédl k charakteru zástavby v širším okolí a řádně vysvětlili, které okolní ulice považují za stavební blok, v jehož rámci posoudili existenci stavební čáry. Od tohoto jejich názoru nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlovat.

[28] Stěžovatelova argumentace umístěním stavby do „vnitrobloku“ je zcela nepříhodná, jelikož pražské stavební předpisy s tímto termínem nepracují. Městský soud i žalovaný pak dostatečně odůvodnili svůj závěr, že v dané lokalitě se jedná o stavební blok ve smyslu § 12 pražských stavebních předpisů. V těchto blocích se pak úprava stavební čáry řídí podle výše uvedených ustanovení.

[29] Kasační soud se proto shoduje s názorem městského soudu, že se v dané lokalitě nachází volná stavební čára. Nepřípadnou pak soud shledal také stěžovatelovu argumentaci, že při posuzování typu stavební čáry nelze přihlížet k dřívější existenci stavby. Jak uvedl již výše, současná stavba vzniká v bezprostřední souvislosti s předchozím domem; při hodnocení charakteru zástavby pro účel určení stavební čáry je tak nutné vycházet i z polohy odstraněné stavby.

[30] V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatel brojí proti závěrům městského soudu a žalovaného o bezpečnosti příjezdové komunikace ke stavbě. Nejříve se Nejvyšší správní soud vyjádří k použitelnosti vyhlášky č. 501/2006 Sb., na území hl. m. Prahy. Jak uvedl kasační soud již například v rozsudku ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62, samostatná úprava obsažená ve vyhlášce hl. m. Prahy vylučuje použití „celorepublikové“ vyhlášky č. 501/2006 Sb. (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, čj. 4 As 111/2015-67, či ze dne 20. 5. 2020, čj. 2 As 362/2018-42). Kasační soud pak neshledal důvod se od tohoto závěru v nyní posuzované věci odchýlit. Žalovaný i městský soud tak postupovali správně, pokud při posouzení stěžovatelových námitek vycházeli z pražských stavebních předpisů.

[31] Posouzení otázky, zda a jaký prostor je třeba pro bezpečný příjezd a odjezd vozidel pro zásobování a prostor pro státní a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání, jak uvedl soud již výše, nenáleží správním soudům. Nadto pouze na základě ničím nepodložených domněnek stěžovatele, založených na skutečnosti, že součástí stavby má být také malovýrobní domácích marmelád a sirupů. Ze závazného stanoviska odboru pozemních komunikací a drah Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 18. 5. 2018 pak plyne, že současné připojení pozemku určeného pro stavbu je dostačující. Tento závěr však stěžovatel nijak relevantně nečiní sporným, ale pouze trvá na nutnosti posouzení bezpečného příjezdu. Shodně s městským soudem také kasační soud neshledal, že bylo povinností žalovaného vyžádat si vyjádření nadřízeného orgánu k uvedenému závaznému stanovisku. Stěžovatel jeho závěry v odvolání taktéž nijak konkrétně nezpochybnil a pouze

povšechně namítal nutnost existence prostoru pro stání a manipulaci vozidel při nakládání a vykládání zboží.

[32] V poslední námitce brojí stěžovatel proti posouzení jeho dotčení rozhodnutím o povolení výjimky z minimální odstupové vzdálenosti od sousedních budov. Městský soud se v napadeném rozsudku podrobně zabýval otázkou, zda stěžovatel dostatečně tvrdil skutečnosti prokazující zásah do jeho veřejných subjektivních práv. Shledal však, že takovéto skutečnosti dostatečně netvrdil, nemohl proto přistoupit k věcnému posouzení jeho námitek vznesených proti rozhodnutí o výjimce. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje; stěžovatel uváděl pouze obecné skutečnosti, kterými však nijak konkrétně netvrdil zásah do svých práv. Jak uvedl kasační soud již v rozsudku ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131, pouhá obecná tvrzení ve stylu, že navrhovaná stavba způsobí zahuštění zástavby v daném místě, ve vztahu k okolním nemovitostem, jejich „utopení“ a pokles hodnoty okolních nemovitostí, nejsou dostatečná. Právě takovéto námitky uvedl stěžovatel v žalobě a následně je bez větší reakce na argumentaci městského soudu přenesl do kasační stížnosti. Městský soud se také v této části řádně a správně vypořádal s žalobní argumentací; Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[35] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady řízení. Nejvyšší správní soud tedy dle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso**u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu